

[Nørskov.]

villige Korps fritages for Justitsministerens Kontrol, kan betyde en Fare, idet der kan ophobes Vaaben, uden at man ved, hvortil disse er tænkt anvendt."

Her tales om Skade og Fare, hvis der ikke sker en Ændring i den nu bestaaende Tilstand, og man maa derfor tro, at der er noget alvorligt paa Færde. Der kan sikkert være Grund til at spørge Ministeren om, hvilken Fare han tænker paa. Frygter han for, at disse frivillige Korps skal foretage Statskup eller noget i den Retning? Man ved ikke, hvortil Vaabnene er tænkt anvendt, siges der. Jo, det ved den højtærede Minister sikkert meget godt. De frivillige Korps har mig bekendt aldrig haft andet Formaal end i Farens Stund at være et Led i Landets Forsvar, og det er i mine Øjne et godt og smukt Formaal. Jeg tror ikke, Ministeren behøver at frygte for, at det i nogen Maade vil forstyrre den lovlige Orden her i Landet. For øvrigt har de frivillige Korps jo i Henhold til Hærloven Overenskomst med Krigsministeriet. Det hedder i Hærlovens § 210:

„Frivillige Korps, der er organiserede og øvede saaledes, at de kan være Hæren til Støtte, kan knyttes til Hæren ved Overenskomst mellem Ministeren og de paagældende Korps.“

Det fremgaar af de Overenskomster, som i Henhold til denne Lovbestemmelse er sluttede mellem Forsvarsministeren og de paagældende Korps, at Ministeren i Fredstid har et vidtgaaende Tilsyn med disse Korps' Organisation og Arbejdsmaade, og at de i Krigstid indgaar som en Bestanddel i Rigets Forsvar. For øvrigt er det vistnok i stor Udstrækning Hærens Materiel, som anvendes ved Øvelserne. Naar Formaalet er saa klart som i dette Tilfælde, og disse Korps desuden har Kontrakt med Forsvarsministeren, hvorefter Ministeren har al mulig Lejlighed til Kontrol, maa vi i dette, at de nu drages ind under Justitsministerens Kontrol, se et Udtryk for Mistillid og Uvillie overfor de frivillige Korps, overfor de unge Mennesker, som af ideelle Grunde indtræder i disse Korps for i Farens Stund at være et Led i Landets Forsvar.

Med Hensyn til De danske Skytteforeninger og Dansk Idrætsforbund finder vi i Almindelighed ogsaa Kontrolbestemmelserne overflødige. Disse Foreninger har aldrig

misbrugt den Tillid, vi har vist dem, og der er absolut ingen Grund til at tro, at de ved Opmagasinerne af Vaaben kan blive en Fare for den lovlige Orden her i Landet. Lige saa lidt synes vi, der er nogen Grund til at drage de kommunale Myndigheder ind under Forbudet, idet de saa, hver Gang de f. Eks. skal bruge Sprængstof ved Vejanlæg eller lignende, skal søge om Tilladelse til at erhverve dette.

Mit Parti har den Opfattelse, at vi skal undgaa al unødvendig Lovgivning; det er et Krav, som Gang paa Gang fremføres af Befolkningen. Derfor maa vi hævde, at hvad der ikke er noget som helst mistænkeligt i, bør vi ikke gribe ind overfor, men vi har intet imod at give Ministeren Ret til at skride ind, hvis der skulde vise sig noget mistænkeligt. Det maa være det almindelige Lovgivningsgrundlag, ellers vil Administrationen efter vor Mening blive for mægtig og dyr.

Ifølge § 7 er det forbudt uden Tilladelse fra Justitsministeren at udføre Vaaben og andet Materiel til Land- og Søkrig. En saadan Bemyndigelse har Ministeren jo allerede ifølge de midlertidige Love af 1914, men man ønsker nu en endelig Hjemmel af dette Forhold, som jo har Forbindelse med det Spørgsmaal, der den 6. December blev behandlet heri Tinget, nemlig om Danmarks Ratifikation af den i Genève den 17. Juni 1925 vedtagne Konvention angaaende Kontrol med den internationale Handel med Vaaben, Ammunition og Krigsmateriel. Jeg mener derfor, at dette Spørgsmaal maa overvejes i Forbindelse med Spørgsmaalet om Danmarks Ratifikation af den omtalte Konvention. Og det samme gælder den efterfølgende Paragraf, hvor der staar, at

„Justitsministeren kan offentliggøre statistiske Oversigter over, hvilke Vaaben m. v. der er indført eller udført i Henhold til de af Justitsministeren meddelte Tilladelser“.

Det var jo særlig dette Spørgsmaal, Debatten her i Tinget drejede sig om den 6. December, og jeg finder derfor ingen Anledning til at gaa dybt ind paa Spørgsmaalet nu, men skal nøjes med at sige, at da vi dog har nogen Vaabenindustri her i Landet, der giver Beskæftigelse til adskillige Hundrede Arbejdere, ønsker vi ikke at lægge Hindringer i Vejen for denne Ær-